

תורה אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספטר
איורים: מירי וינרב

פרשת וארא תשפ"ג

אין כמושיענו

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת וארא תשפ"ג אין כמושיענו

איצי דדה בעזרת הקבים אל תוך המרפאה יחד עם אביו ויעלי אחותו הקטנה. סוף סוף הגיע היום שבו מורידים לו את הגבס מהרגל! הוא כבר לא היה מסגל לעמד בתחושת הגרד שהרגיש כל הזמן, והכי קשה היה חסר היכלת ללכת ולהתרוצץ יחד עם חבריו.

"אבא, שאלה יעלי הקטנה בקול מפחד. "הולכים עכשו לעשות לי חסון?"

"לא, יעלי, חיף אבא. "הגענו לכאן בשביל איצי, לא בשבילך."

יעלי נשמה לרוחה, ופנתה אל אחיה הגדול בקול מרגיע. "אל תדאג איצי, זה רק קצת כואב."

"לא עושים לי עכשו חסון, יעלי," אמר איצי כשחיוף על פניו. "הגעתי לכאן כדי שיורידו לי את הגבס מהרגל."

"מה? לא!" מחתה יעלי. "אתה צריך להשאיר את הגבס עד שאני אלמד לכתב, כדי שאוכל לחתם את השם שלי על הגבס!"

"יעלי," אמר אבא בבית-שחוק. "את חושבת שזה הוגן לבקש מאיצי להשאיר את הגבס עד שתלמדי לכתב? הנה, בואי שבי על ידי, ואקרא לך ספור מתוך אחד הספרים שמנחים כאן."

בעבר דקות ספורות, נשמע קולה של המזכירה: "גרינבוים יצחק, נא להפנס לדוקטור קאופי."

איצי נעמד בזריזות בעזרת הקבים, ודדה אל עבר חדרו של הרופא, כשבקבוקותיו צועדים אבא ויעלי.

"שלום איצי," אמר הרופא כשחיוף על פניו. "האם אתה כבר מוכן להוריד את הגבס?"

"מוכן?" ענה איצי. "הייתי כבר רוצה לקרע אותו עם השנים!"

"המממ, אמנם איני רופא שנים, אבל אני לא חושב שזה רעיון כל כך מצלח," אמר הרופא, כשהחיוף לא מש מפניו.

"אז איך מוֹרִידִים אוֹתוֹ?" שָׁאַל אִיִּצִי. "הָאָם מְמַסִּים אוֹתוֹ בְּעֶזְרַת חֲמָצָה, אוֹ אוֹלֵי מַחְדִּירִים אֶל תוֹךְ הַגָּבֶס פְּצָצוֹת זַעֲרוֹת כְּדֵי שִׁפּוּצָצוֹ אוֹתוֹ?"

"הַמַּמָּה, אֵלּוּ הֵם רַעֲיוֹנוֹת מַעֲנִינִים," אָמַר הָרוֹפֵא בְּקוֹל מְהֵרָה. "אַבֵּל נִרְאָה לִי שֶׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בַּשִּׁטָּה הַמְסֻרֶתִית וְהַבְטוּחָה יוֹתֵר - בְּמִסּוֹר 'דִּיִּסְק'. הָרוֹפֵא הַגְבִּיָּהָ אֶת הַמִּסּוֹר הַקָּטָן וְהִרְאָה אוֹתוֹ לֵאמֹר:

"דִּיִּסְק???" קָרָא אִיִּצִי בְּבִהָלָה. "זֶה יוֹתֵר בְּטִיחוֹתִי???"

"אָכֵן כֵּן," הִסְבִּיר הָרוֹפֵא. "הִרְבֵּה יוֹתֵר קָל לְשַׁלֵּט עַל מִסּוֹר קָטָן מֵאֲשֶׁר עַל חֲמָצָה אוֹ חֲמִירֵי נֶפֶץ. הִנֵּה, בּוֹא וְאִרְאֶה לָךְ כִּמָּה שְׁזָה פָּשוּט."

אִיִּצִי שָׁמַע קוֹל שֶׁל זִמְזוּם בּוֹקֵעַ מִהַמִּסּוֹר, וּלְאַחַר מִסְפָּר רַגְעִים הָרוֹפֵא כָּבַר נֶסֶר אֶת הַשִּׁכְבָּה הַחִיצוֹנִית שֶׁל הַגָּבֶס, שֶׁנִּפְל מִרְגְּלוֹ שֶׁל אִיִּצִי בְּקוֹל חֲבֻטָּה רָמָה.

"וּוּאוּ! אֲנִי גַם כֵּן רוֹצֶה מִסּוֹר כָּזֶה!" אָמַר אִיִּצִי בְּהִתְלַהּבוּת.

"אֲנַחְנוּ נִרְאָה, אִיִּצִי, הַגִּיב אָבָא.

"מָה, אוֹלֵי תִרְשָׁה לִי?" שָׁאַל אִיִּצִי בְּתַקְוָה.

"נִרְאָה, נִרְאָה," חָזַר אָבָא עַל דְּבָרָיו. "כִּרְגַע בּוֹא נִרְאָה אוֹתָךְ הוֹלֵךְ."

איצי קם על רגליו ופסע בעדינות בעזרת רגלו שזה-עתה החלימה.

"אני מסגל ללכת!" קרא איצי בהתלהבות. "ואני גם מסגל לקפץ!" איצי החל לרקד ברחבי החדר, ואז פנה אל הרופא ואמר, "תודה רבה לך, דוקטור קאופי!" ויצא מהחדר יחד עם אבא ויעלי הקטנה.

"אני לא יכול לתאר לכם כמה אני מתרגש!" אמר איצי בעודם עושים את דרכם הבייתה ברכב המשפחתי. "כמה שאני שמח שהתפטרתי סוף סוף מהגבס המגרד הזה. הקדוש ברוך הוא למד אותי לקח חשוב - לא לנסות לעשות דברים מסכנים, כגון לנסות לטפס על קיר הבית כדי להוריד מהגג את הצלחת המעופפת שנתקעה שם."

"אני חושב שיש לקח נוסף שעליך ללמד," אמר אבא. "אתה יודע, בפרשת השבוע, כאשר משה רבנו אומר שהוא יתפלל לה' שיעצר את מכת ברד, הוא אומר, 'והברד לא יהיה עוד למען תדע כי לה' הארץ'. הרב אביגדור מילר זצ"ל מסביר שהתורה מלמדת אותנו כן שלא רק כשה' מעניש אותנו עלינו ללמד לקח מכך. גם כשהענש מסתלק מעלינו, צריכים אנו לזכור כי זה גם מה'."

"וואו, נכון!" קרא איצי לאחר שחשב על מה שאבא אמר. "נכון שזכרתי שהרגל השבורה הגיעה מאת ה', ואפלו הודיתי לרופא שהוריד לי את הגבס, אבל לגמרי שכחתי שכמו שה' הוא זה ששבר את רגלי, הוא גם זה שרפא אותה. תודה לך ה'!" "אתה יודע, איצי," אמר אבא, בעודו חונה בסמוך לבית. "אני מודה לה' על כך שנתן לי בן כל כך מיחד, שתמיד מחפש כיצד לראות בכל דבר את הקדוש ברוך הוא."

שבת שלום ומברך!

צידה לדרך

עלינו להקדיש זמן בכל יום כדי להודות לה', לא רק עבור הדברים הטובים שהוא עושה למענינו, אלא גם על כך שרפא אותנו והציל אותנו מהצרה שבה היינו שרויים.